

bezdůvodnost této námitky. Nezáleží na tom, by svěření pod dozor stalo se výslovně, nýbrž stačí, že svůdce měl, na př. jako hlava domácnosti, povinnost, bdíti nad mravním chováním osoby jím svedené. Soud nalézací sice zjišťuje, že obžalovaný provozuje pod svou vlastní firmou kožešnictví, ale, ježto trpí rozsáhlými zákaly obou rohovek a tudíž k vykonávání své živnosti není úplně způsobilým, zastupuje ho v závodě jeho manželka, která pro závod svého manžela přijala děvčata k výpomoci v obchodě jako zástupkyně svého manžela. Přes to však zůstal obžalovaný hlavou domácnosti a nebyl svou chorobou zbaven povinnosti a také ne úplně způsobilosti, bdíti nad mravním chováním osob služebných, které pro své osobní poměry, zejména pro svůj nedozrálý věk dozoru ještě potřebují, jak tomu bylo při prodavačce 17leté Marii K-ové a 18leté služebné Martě Š-ové, dívkách mladých, nezkušených a mravně úplně nezkažených. Právě okolnost, ve stížnosti uvedená, že tyto mladé dívky samy odešly z domova, vydaly se na cestu do Prahy a zde samy vyhledaly si služební místa, poukazuje k tomu, že byly vydány zvýšenému nebezpečí mravnímu a proto dohledu potřebovaly. Bylo tedy přirozenou povinností obžalovaného, by, pokud byl k tomu schopným, jako hlava domácnosti, bděl nad jejich mravním chováním a nesváděl jich sám k nemravnostem. Právně nalézací soud měl za to, že Marie K-ová a Marta Š-ová byly dozoru obžalovaného svěřeny. V druhém směru zmateční stížnost uplatňuje, že způsob, jakým si dívky počínaly po stránce mravní, nasvědčuje tomu, že nějakého svádění se strany obžalovaného k nemravným činům nebylo třeba, by se mohlo říci, že obžalovaný využítkoval poměru dozorného. Nehledě k tomu, že tyto vývody nevycházejí ze zjištění soudu nalézacího, že dívky byly mravně nezkaženy, dlužno poukázati k tomu, že § 132 tr. zák. nevyhledává, by osoba sváděná byla mravně bezúhonnou neb aby překonán byl zvláštním násilím mravní odpor. Stačí, přiměje-li ji svůdce, by smilný čin spáchala nebo trpěla, což soud první stolice správně zjišťuje, a obžalovaný ohledně Š-ové také doznal, tvrdě, že sama na jeho vyzvání po první za ním přišla do skladiště a tam s ním tělesně obcovala. Jest tedy i druhá výtká bezpodstatná, a bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Čís. 1380.

V tom, že podnikatel nadále pracoval v provozovně neschválené příslušným úřadem, a že kupitelům provozovny zamlčel její neschválení, jest spatřovati zavinění jeho na úrazu, jenž vzešel z vadného zařízení dílny.

Příčinná souvislost mezi zaviněním (§ 335 tr. zák.) a smrtelným výsledkem není přerušena tím, že působili také jiní činitelé, již měli v zápětí smrtelný výsledek.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 1239/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. října 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem §u 335 tr. zák.

D ů v o d y:

Nalézací soud vzal na základě obhajoby obžalovaného o výpovědi spolužalovaných za prokázáno, že stěžovatel chtěl svým výrokem, že dílna je schválena a není schválena, spoluobžalované jako kupitele dílny uvést v omyl a chtěl je utvrdit v domněnce, že dílna je schválena a že se jedná snad jen o nějakou maličkost, stran které jest podán recurs. Dále vzal soud na základě spisů okresní politické správy za jisto, že dílna příslušným předpisům neodpovídala, že výměrem okresní politické správy ze dne 18. února 1921 byl obžalovaný vyrozuměn, že schválení úzenářské dílny se odpírá, poněvadž v žádném směru neodpovídá příslušným předpisům, že však obžalovaný přes to v ní svou živnost dále provozoval, žádných ochranných opatření neprovedl a spokojil se tím, že podal do výměru okresní politické správy odvolání k zemské politické správě, pracoval však v dílně dál a dokonce postavil do ní, ač byla přeplněna, ještě jeden stroj, který tam vůbec nepatřil. Když za těchto okolností obžalovaný dle vlastního udání kupujícím sdělil pouze, že dílna je schválena a není schválena, a když jim zejména zamlčel existenci a obsah hořejšího zamítavého výměru okresní politické správy, je plně oprávněn závěr soudu, že v tom spatřovati dlužno zavinění obžalovaného a dlužno odpor stížnosti proti tomu odmítnouti jako nepřipustné brojení proti přesvědčení soudcovskému. Oznámil-li obžalovaný kupujícím jen, že podal proti zamítavému usnesení recurs, nestačilo to, poněvadž povinností jeho bylo, by kupující nepokrytě a dle pravdy o všem informoval a zejména jim sdělil, na kterých podmínkách bylo schválení dílny učiněno závislým. Neučinil-li tak, padá mu k vině opomenutí, o němž nejen již dle jeho přirozených, pro každého snadno poznatelných následků a podle svého povolání, ale jmenovitě dle pokynů, administrativním úřadem mu daným, nejen mohl, nýbrž musil nahlédnouti, že je způsobilé přivoditi nebezpečí, v §u 335 tr. zák. uvedená. Za tohoto stavu věci nemůže obžalovaného ospravedlniti, že se kupující sami nepřesvědčili u politické správy, jaké má námitky proti dílně, zvláště když dle zjištění rozsudku obžalovaný utvrdil je v domněnce, že dílna je schválena a že se jedná jen o nějakou maličkost, stran které jest podán recurs, a když kupující v této domněnce mohli býti tím více upevněni okolností, že obžalovaný v dílně živnost provozoval. Není proto opodstatněn ani důvod zmatečnosti čís. 5 ani 9 a) §u 281 tr. ř. Důvod zmatečnosti č. 4 §u 281 tr. ř. spatřuje stížnost v zamítnutí obhájcovu návrhu, by opatřen byl chorobopis o poranění učně Eduarda Ř-a a slyšen byl jako svědek ošetřující ho lékař Dr. H. o okolnosti, že Ř. nebyl by zemřel, kdyby si byl dal nohu amputovati. Právem však zamítl soud důkaz tento pro nerozhodnost. V příčinné souvislosti s určitým výsledkem jest činění neb opomenutí tehdy, když vyvolalo i jen tu neb onu z podmínek výsledku. V tomto případě spočívá příčinná souvislost v tom, že by výsledek, t. j. poranění a následující na to smrt u hochy nebyla nastala, kdyby se nebylo sběhlo ono zavinění obžalovaného. On to byl, jenž přivodil jednu a to hlavní z podmínek smrtelného výsledku. Jestli spolupůsobili také ještě jiní činitelé, kteří v zápětí měli, že pora-

nění skončilo smrtí, nepřerušuje to příčinné souvislosti mezi zaviněním obžalovaného a tímto výsledkem. Stížnost přehlíží, že § 134 tr. zák., pokud jde o otázku příčinnosti stanoví pro celý obor trestního práva platnou zásadu, že příčiny mezitím se sběhnuvší, dlužno přičítati pachateli k tíži i tehdy, nebyly-li jím chtěny, a dlužno-li na ně vůči němu pohlížeti jen jako na náhodu. I kdyby proto správným bylo tvrzení stížností, že smrtelnému výsledku by se bylo předešlo amputací nohy, nemohlo by to přece obžalovaného vzhledem k tomu, co řečeno, ospravedlniti, poněvadž i za tohoto předpokladu byla zaviněním jeho vyvolána jedna z příčin smrtelného výsledku.

Čís. 1381.

Správce výkupní skupiny při okresním obilním úřadě jest účasten při rozhodování o veřejných záležitostech ve smyslu §u 104 tr. zák.

Skutková podstata §u 104 tr. zák. jest splněna již tehdy, dal-li si úředník z důvodu své úřední činnosti a se zřetelem na ni za úřední výkon, ku kterému byl dle svého úřadu povinen, dříve než k němu přikročil, poskytnouti nebo slíbiti výhody.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1923, Kr I 1245/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. října 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem, uvedeným v §u 104 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se číselně důvodu zmatečnosti čís. 10 §u 281 tr. ř., domáhajíc se však sprostění obžalovaného z obžaloby, uplatňuje ve skutečnosti důvod čís. 9 a) cit. §u. Stížnost namítá předně, že obžalovanému jako správci výkupní skupiny při okresním obilním úřadě v M. nepříslušelo nižádné rozhodování, poněvadž rozhodovací moc ve vlastním slova smyslu vykonával představený obžalovaného, okresní hejtman Dr. J., jako přednosta okresního obilního ústavu. Schází prý proto zákonitá náležitost §u 104 tr. zák., že obžalovaný při rozhodování o veřejných záležitostech konal svůj úřad. Stížnost je bezdůvodna. Zákon nevyžaduje v §u 104 tr. zák., by úředník musil o dotyčné veřejné záležitosti rozhodovati přímo sám, neboli, jak stížnost se vyjadřuje, by rozhodování se musilo dítí výrokem obžalovaného samého. Neboť tím, že v §u 104 tr. zák. je před slovy »rozhodování o veřejných záležitostech« použito předložky »při«, dává se na jevo, že zločinu přijímání darů ve věcech úředních může se dopustiti nejen úředník, který o veřejných záležitostech bezprostředně rozhoduje, nýbrž také ten, kdo rozhodnutí věcně připravuje nebo při něm spolupůsobí, byť i jen vyšetřováním a připravováním podkladů, potřebných k rozhodnutí. Podstatnou známkou je vždy, by tu byla účast při vyřizování nebo výkonu vyřízení. Vyslovuje pak nalézací soud správně, že obžalovanému jakožto